

REGLAMENT PEL QUAL ES REGULA EL PROCEDIMENT D'ELABORACIÓ, TRAMITACIÓ I APROVACIÓ DE LA NORMATIVA DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT

ANNEX I

Directrius de tècnica normativa

1. ASPECTES GENERALS

1.1. La denominació emprada en la Universitat d'Alacant per a referir-se a les disposicions administratives de caràcter general ha de ser la de «reglament», evitant altres termes com «normativa».

1.2. En la mesura que siga possible, en un mateix reglament ha de regular-se una única matèria, així com tot el contingut d'aquesta. S'ha de procurar que la regulació siga completa i no parcial.

1.3. Han d'evitar-se les incorporacions de preceptes legals que resulten innecessàries per limitar-se a reproduir literalment normes vigents, sense contribuir a una millor comprensió de la norma o que induïsquen a confusió per reproduir amb matisos el precepte legal.

1.4. El reglament ha de limitar-se, en virtut del principi de proporcionalitat, a regular els aspectes imprescindibles per a atendre la necessitat a cobrir amb la norma i pot habilitar l'òrgan competent per a la concreció o desenvolupament ulterior.

1.5. Amb caràcter supletori al que es preveu en aquest reglament, són aplicables les directrius de tècnica normativa aprovades per Acord del Consell de Ministres de 22 de juliol de 2005 (*Butlletí Oficial de l'Estat* núm. 180, de 29 de juliol de 2005).

2. ESTRUCTURA

2.1. Parts de la norma

2.1.1. **Títol de la disposició:** Ha d'incloure la indicació de la classe de disposició (reglament) i la descripció de l'assumpte de la manera més precisa possible.

2.1.2. **Índex:** En les disposicions d'una certa complexitat i amplitud, és convenient inserir un índex, sempre abans de la part expositiva.

2.1.3. **Part expositiva (preàmbul):** Ha de descriure el contingut de la norma, indicant-ne l'objecte i finalitat, els antecedents, l'adequació als principis de bona regulació i les competències i habilitacions en l'exercici de les quals es dicta. Si la part expositiva de la disposició resulta massa extensa, es pot dividir en apartats identificats amb romans centrats en el text.

2.1.4. **Part dispositiva:** La norma ha d'estar composta d'articles, que poden agrupar-se en títols, capítols i seccions, i pot acompanyar-se d'annexos. En els primers articles se n'ha de fixar l'objecte i àmbit d'aplicació, així com, si és el cas, les definicions necessàries per a una millor comprensió d'alguns dels termes emprats.

- a) **Títols:** Només cal dividir en títols els reglaments que continguen parts clarament diferenciades i quan l'extensió ho aconselle. El títol ha d'anar numerat amb romans i portar nom o títol.
- b) **Capítols** (subdivisió de títols): Ha de fer-se només per raons sistemàtiques, i no a causa de l'extensió del projecte de disposició. Han de tenir un contingut materialment homogeni. Els capítols s'han de numerar amb romans i han de portar títol.
- c) **Seccions** (subdivisió de capítols): Només s'han de dividir en seccions els capítols molt extensos i amb parts clarament diferenciades. Es numeren amb ordinals aràbics i han de portar títol.

2.1.5. **Part final:** Pot dividir-se en les següents classes de disposicions i en aquest ordre, que ha de respectar-se sempre:

- a) **Disposicions addicionals:** Regulen els règims jurídics especials que, per la seua naturalesa, contingut o especificitat, no pugen situar-se en l'articulat.
- b) **Disposicions transitòries:** Tenen per objecte facilitar el trànsit al règim jurídic previst per la nova regulació. Han d'utilitzar-se amb caràcter restrictiu i delimitar de manera precisa l'aplicació temporal i material de la disposició transitòria corresponent.
- c) **Disposicions derogatòries:** Han de contenir únicament les clàusules de derogació de disposicions normatives vigents. Han de ser precises i expresses i han d'indicar tant les normes o parts d'aquestes que es deroguen com les que es mantenen en vigor, si és el cas.
- d) **Disposicions finals:** Poden incloure habilitacions de desenvolupament i aplicació de normes jurídiques, així com establir les regles sobre l'entrada en vigor d'aquesta. En el cas de no establir-se cap indicació, la norma entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Butlletí Oficial de la Universitat d'Alacant*.

2.2. L'articulat

2.2.1. L'article és la unitat bàsica de tota disposició normativa, per la qual cosa aquesta divisió ha d'aparèixer sempre en aquestes disposicions. L'estructura de cada article ha de ser com més senzilla millor. Els criteris orientadors bàsics en la redacció d'un article són: cada article, un tema; cada paràgraf, un enunciat; cada enunciat, una idea.

2.2.2. Els articles han de portar un títol que indique el contingut o la matèria a la qual es refereixen.

2.2.3. Els articles no han de contenir motivacions o explicacions, el lloc adequat de les quals és la part expositiva de la disposició.

2.2.4. L'article es divideix en apartats, que s'han de numerar amb cardinals aràbics, en xifra, llevat que només n'hi haja un; en tal cas, no es numerarà. Els diferents paràgrafs d'un apartat no se'n consideren subdivisions, per la qual cosa no han d'anar numerats.

2.2.5. Els articles no han de ser excessivament llargs: no és convenient que tinguen més de quatre apartats.

2.2.6. Quan haja de subdividir-se un apartat, es farà en paràgrafs assenyalats amb lletres minúscules, ordenades alfabèticament: a), b), c), etc. Quan el paràgraf o bloc de text, al seu torn, haja de subdividir-se, circumstància que ha de ser excepcional, s'han de numerar les divisions amb ordinals aràbics (1r, 2n, 3r o 1a, 2a, 3a, segons siga procedent). No poden utilitzar-se, en cap cas, guions, asteriscos ni cap altra mena de marca en el text de la disposició. En qualsevol cas, l'excés de subdivisions dificulta la comprensió de l'article, per la qual cosa, en la mesura que siga possible, és més adequat transformar-les en nous articles.

2.2.7. Quan un reglament haja de referir-se a un article d'una altra disposició, ha d'utilitzar una cita curta i decreixent, respectant la forma en què estiga numerat l'article, amb l'ordre següent: número de l'article, apartat i, si és el cas, el paràgraf de què es tracte. Per exemple: «... de conformitat amb l'article 6.2.a).1r, paràgraf segon, del Reglament...».

3. COMPOSICIÓ FORMAL DE LA NORMA

3.1. Títol

La font del títol ha de ser «Calibri», amb grandària 12 i sense negreta, interlineat senzill, justificat.

3.2. Part dispositiva: redacció i sistemàtica

La font del text ha de ser «Calibri», amb grandària 12, interlineat senzill. La composició de la norma es durà a terme de la manera següent:

TÍTOL I
{centrat, majúscula, sense negreta, sense punt}
Organització i funcionament
{centrat, minúscula, negreta, sense punt}

CAPÍTOL I
{centrat, majúscula, sense negreta, sense punt}
Facultats i escoles
{centrat, minúscula, negreta, sense punt}

Secció 1a Del consell de facultat o escola
{centrat, minúscula, sense negreta, cursiva, sense punt}

Article 2. *Àmbit d'aplicació.*
{marge esquerre de la línia superior del text; en minúscula, excepte la primera lletra; citant la paraula completa, no l'abreviatura; en el mateix tipus de lletra que el text (Calibri 12); sense negreta, sense subratllat ni cursiva; després de la paraula, el cardinal aràbic, seguit d'un punt i un espai; a continuació, en cursiva, sense negreta, el títol de l'article en minúscula, excepte la primera lletra, i un punt al final. El text ha d'estar justificat a tots dos marges.}

3.3. Disposicions addicionals, transitòries, derogatòries i finals

Cadascuna de les classes de disposicions en què es divideix la part final ha de tenir numeració correlativa pròpia, amb ordinals femenins en lletra. Si hi ha una sola disposició, es denominarà «única». Les disposicions han de portar títol.

Disposició addicional primera. *Reconeixement mutu.*
{marge esquerre de la línia superior del text; en minúscula, excepte la primera lletra de la primera paraula; citant les paraules completes, sense abreviatures; en el mateix tipus de lletra que el text, Calibri 12; sense negreta, sense subratllat ni cursiva; a continuació, l'ordinal en lletra, seguit d'un punt i un espai; després, el títol de la disposició en cursiva, sense negreta i amb minúscules, excepte la primera lletra, i un punt al final. El text ha d'estar justificat a tots dos marges.}

3.4. Annexos

Si s'acompanyen annexos al reglament, aquests han de figurar a continuació de les disposicions finals. Han d'anar numerats amb romans, llevat que n'hi haja només un, i titulats.

ANNEX IV
{centrat, sense negreta, majúscula, sense punt}
Guia per a l'elaboració de fitxes de dades de seguretat
{centrat, minúscula, negreta, sense punt}

3.5. Modificacions normatives

En el cas d'aprovar-se una modificació normativa, l'expressió que ha de contenir el títol és la següent: «Modificació del Reglament (...) de la Universitat d'Alacant».
Ha d'exposar-se el motiu de la modificació de la norma i no ha de titular-se la part expositiva.
La redacció de les modificacions s'ha d'efectuar seguint aquest model:

Article únic. *Modificació del Reglament (...) de la Universitat d'Alacant, aprovat pel Consell de Govern de (...) de (...) de 20(...).*
El Reglament de (...) de (...) de 20(...) queda modificat en els termes següents:
U. L'apartat 4 de l'article 3 queda redactat com segueix:
 «4. Durant la realització de la prova (...)».
Dos. El primer paràgraf de l'apartat 1 de l'article 10 queda redactat de la manera següent:
 «1. Els qui, per tenir una malaltia o discapacitat, només puguen (...)».

4. CRITERIS BÀSICS DE REDACCIÓ

4.1. Introducció

4.1.1. Les normes de la Universitat d'Alacant s'han de formular de manera clara i precisa. La redacció d'una norma ha de ser de fàcil comprensió i sense equívocs; senzilla, concisa, desproveïda d'elements superflus; precisa, per a no deixar en el dubte la persona que llig la norma.

4.1.2. El que caracteritza un bon estil normatiu és l'expressió succinta de les idees fonamentals del text. Les clàusules il·lustratives, que suposadament fan el text més comprensible per a qui llig la norma, poden ser font de problemes d'interpretació.

4.1.3. Les frases haurien de limitar-se a l'expressió d'una única idea; els articles, si consten de més d'una oració, han d'agrupar un conjunt d'idees que guarden un nexa lògic entre si.

4.2. Llenguatge clar i precís, de nivell culte, però accessible

4.2.1. Cal emprar un repertori lèxic comú, mai vulgar, i s'ha de recórrer, quan siga procedent, a l'ús de termes tècnics dotats de significat propi; en aquest cas, s'hi han d'afegir descripcions que els aclarisquen i s'han d'emprar en tot el document amb igual sentit.

4.2.2. Cal evitar l'ús d'estrangerismes quan es dispose d'un equivalent en valencià o en castellà i l'ús de paraules i construccions lingüístiques inusuals.

4.2.3. La claredat i senzillesa exigeixen respectar l'ordre normal dels elements de l'oració, cal prescindir de l'hipèrbaton i evitar tot allò que, sense aportar precisions de contingut, complique o recarregue innecessàriament la redacció de la norma.

4.3. Adequació a la normativa lingüística i als criteris lingüístics de les universitats públiques valencianes

La redacció dels textos ha de seguir les normes gramaticals i ortogràfiques de l'Acadèmia *Valenciana de la Llengua* i s'ha d'atenir al que es disposa en els «Criteris lingüístics per als usos institucionals de les universitats valencianes», en el text en valencià, i de la Real Academia Española de la Lengua en el text en castellà. Totes dues versions són igualment autèntiques.

4.4. Ús específic de les majúscules

L'ús de les majúscules ha de restringir-se el màxim possible. Les lletres majúscules han d'accentuar-se gràficament sempre que ho exigisquen les regles d'accentuació.

4.5. Ús específic de sigles i abreviatures

4.5.1. L'ús de les sigles pot justificar-se dins d'una disposició, per a evitar formulacions enrevessades i repeticions innecessàries, sempre que s'expliquen quan apareguen per primera vegada (fora del títol i de la part expositiva). Aquestes han de ser conegudes, o se n'ha d'explicar clarament el significat al principi, per exemple: «Centre de Suport a l'Estudiant (d'ara en avant CSE)».

4.5.2. Ha d'evitar-se l'ús d'abreviatures (article i no «art.», Reial decret i no «RD», disposició i no «Disp.», etc.).

4.6. Llenguatge igualitari i no discriminatori

S'ha d'emprar un llenguatge igualitari, no sexista, en la redacció normativa, utilitzant sempre que siga possible substantius genèrics (persona, membre) o col·lectius (ciutadania, joventut), en lloc del masculí genèric.